

треперваха, земята се разлюляваше, и всичко, което се намираще по нея, се търкаляше.

От този злополучен ден, когато слънчевите искрици развалиха снъга на Земетръжско, той се люто закани да им отмъсти, и затова те се бояха от него. Те не смееха да влизат в пещерата, където живееше той. Само понякога прекрачваха малко в нея или поглеждаха през прозорчето, но вътре беше тъй студено и тъмно, че те бързо се отдръпваха.

Мразени бяха слънчевите искрици и от Потопко. Той живееше в един хубав стъклен палат в морето и най-голямото му удоволствие беше, възседнал на белите си коне, да се носи по безкрайното си царство и играе с русалките. Но откак бяха дошли слънчевите искрици, неговите другарки в игрите престанаха да се сбират с него и предпочитаха да играят с малките слънчеви искрици. Това ядосваше Потопко и той се закле да погуби малките си врагове.

Един ден той посети своя приятел Земетръжско. Дълго време стояха те заедно и се оплакваха един на друг, кому какво бяха сторили слънчевите искрици. Най-после те решиха да ги погубят.

.

Разярен, Земетръжско размаха грамадните си юмруци и цялата земя се разтърси. Всички стълбове се разрушиха. И една голяма, бълваща огън, черна бездна се разтвори и погълна гората, из която в това време слънчевите искрици играеха. Всичко се провали в дълбочината. Ето, нахвърли се и Потопко и ги покри с вода; той ги държа така, додето всички се задушиха.

Нищо не се чуваше вече от тях. Те бяха дълбоко погребани и спаха дълъг, дълъг, мъртвешки снъг, няколко хиляди години.

Когато Майка-Слънце се научи, че милите ѝ искрици бяха мъртви, тя се много нажали; дебела черна покривка се спуствна пред лицето ѝ, тя горчиво се разплака, и слъзите ѝ падаха на земята.

И, откак слънчевите искрици бяха мъртви, на земята стана студено и тъмно, а слъзите на Майка-Слънце се обхрнаха на сняг и лед. И цветята се скриха дълбоко в земята, и червейчетата, и бръмбарчетата се заровиха дълбоко в тинята и пясъкът, и животните облякоха най-дебелите си кожуси, и хората си направиха топли дрехи, и всички мислеха:

„Ах, да могат да излезат пак милите слънчеви искрици!“

„Ние ще ги изровим из земята“, каза къртицата и започна да копае със своите лопатки.

И макар тя да ги търси толкова много, че от многото копане очите ѝ ослепяха, пак не можа да ги намери. Земетръжско ги беше скрил много дълбоко и пред вратата беше турил каменна преграда.